

за оня прости невинни сътворенія, никой не ще да знае. За тѣхъ задоволствіе не трѣбало. Богатитѣ считатъ сиромаситѣ за тѣхни робове, тѣ са трудятъ и работятъ, а богатитѣ са вѣселятъ и наслаждаватъ. Нищо нѣма съ което да са похвали отечеството ми, безбройни раздорни духове, одушаватъ всяко нѣщо което е добро и полезно. Никаква сила не може да спре тѣ, които теглятъ къмъ пропасть. Тукъ спокойствіе нѣма, нето миренъ животъ за оня който чувствува и мисли на нѣщо свято и полезно. Да са отдалечъ азъ въ нѣкоя гора и да си живѣя спокойно, по-добръ ще бѣде за мене.

ЯВЛЕНІЕ ШЕСТО.

Сажія, Кръстанъ.

Кръстанъ. Защо си до толкозь замисленъ Драгомире? Да не си поседаля въ нѣщо?

Драгомиръ. А, ти ли си Кръстане?

Кръстанъ. Да, азъ съмъ, Вращамъ са отъ губилището.

Драгомиръ. Белкимъ пакъ погубихте нѣкого?

Кръстанъ. Сега застрѣлихъ оня Византійскія посланикъ.

Драгомиръ. Смъртъ му са падаше на такъвъ безуменъ човѣкъ. Той до толкозь не можеше ли да размисли: чи ще си изгуби живота когато носи на единъ господарь, вмѣсто данъ, конски торъ?

Кръстанъ. Господарьтъ ни е люто увреденъ отъ това, и тежко боленъ, невѣрвамъ да остане живъ.

Драгомиръ. Що думашъ?... Белкимъ иска и той да остави земнія животъ, безъ да си отмѣсти на това люто докачваніе?

Кръстанъ. Отъ него независи нищо. Както благоизлиятъ боговетѣ. Той щомъ падна боленъ, първожрецьтъ отиде да са допита до св. прорицалище, и като са върне, ще ни извѣсти, какво има да са случи.

Драгомиръ. По-добръ е сички да измремъ, когато и боговетѣ захванахъ да ни презиратъ и скратяватъ